

— Кой ще е вжтрѣ; сестра ми Профила.

— Ето казахъ ти. Стори добръ сега да си отидешъ и да мя оставишь спокойна.

— Не, ще влѣгъ.

— Казувамъ ти нѣма да влѣзешъ, Господинъ Стамате.

Но кафедріята, прѣди да земе врѣме Уранія да ся въспротиви, блъсижъ неж и вратата и влѣзе.

Двѣ ламбы освѣтлявахъ единъ добръ посланъ миндерликъ, и тамъ на еднаж странж стоеше привлекателно облѣчена извѣстната на читателитѣ Профила, а до неж бейтъ когото видѣхмы въ кѣщѣтъ на Г. Хрисодактила. А на единъ столъ до масжѣ сѣдѣше единъ дрѣтъ Евреинъ, Аврамъ.

Слѣдъ малко нѣкое недоумѣніе кафедріята поздрави непознатитѣ нему гостіе, когато тѣ наедно съ Профилъ станяхъ и, смутени съвсѣмъ, отъ това внезапно нашествіе на чуждыйтъ, гледахъ какъ да укрѣпѣтъ уплашваніето и беспокойствіето което ги врѣхлетя.

— Господиновци! (рече кафедріята като отправяше погледытъ си ту къмъ бейтъ, ту къмъ Авраама.) Не щели ми кажете съ кожъ цѣль сте довели тука тѣзи момичета?

Првъвъ евреинътъ Аврамъ побърза да отговори.

— Тебъ що ти става? азъ ги доведохъ; ты какво искашь тука? що ты е грыжа тебе?

Кафедріята докона евреина за браджѣ.

— Ахъ ты дрѣтъ-Іудо! дрѣтъ дяволо! що ми става, и ще мя е грыжа а?

— Да ти кажъ ли, остави мя мене спокойнъ. Що съмъ кривъ азъ? Тѣзи момичета самы ся искали, самы ся дошли.

Но кафедріята Стаматъ го повлече за браджѣ тѣй силно, щото бейтъ ся принуди да ся намѣси.

— Господине! (рече) оставѣте злочестыйтъ тозъ чловѣкъ той не е кривъ за нищо; освѣнь туй кривъ былъ той или не, вамъ що ви е? Ный смы дошли тука да ся повеселимъ.